

Kees Verhoef

DOOR
H.J. de SWART

18

A.VOORHOEVE 1/4 J.M. BREDÉE R'DAM

KEES VERHOEF

DOOR

HENK DE SWART

GEÏLLUSTREERD DOOR

C. LEEFLANG—OUDENAARDEN

TWEEDE DRUK

A. VOORHOEVE

VOORHEEN J. M. BREDÉE'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ N.V.
ROTTERDAM

HOOFDSTUK I.

Een huisje aan de landweg....

Tik.... tik.... tik-tik.... kletteren de regendroppels tegen de ruiten van het kleine huisje, dat zo heel alleen aan het smalle wegje staat.

Het heeft geen enkel buur-huisje, zoals andere huizen dat hebben.... waaraan je stilletjes vertellen kon wat er binnen in je gebeurde.... waaraan je alle geheimen kon toevertrouwen.

Zulke huizen kunnen heel de dag babbelen met elkaar, zoveel zij maar willen.... de mensen verstaan de huizentaal tòch niet....

Wat zal dit huisje zich eenzaam voelen....!

En tòch is het huisje niet alléén — want vóór en àchter haar heeft zij trouwe vrienden staan.... vier hoge, slanke bomen....

Heel lang geleden, toen het huisje gebouwd werd, zijn ook de bomen geplant.

Nu is het huisje al oud.... en de bomen heel hoog. Die bomen en dat huisje behoren bij elkaar!

Over het lage dak gaat een zucht....

Soms is die zucht diep, héél diep — dàn weer wordt het minder.

't Is de wind....

Het dak kreunt en het oude dakraam gromt....

Het huisje is er moe van — zó zwiept de regen en zó vliegt de wind er tegen aan.

De bomen schudden hoog hun koppen. Zij begripen niet waarom de wind zo boos is. Zij lachen de wind uit.... Ah!.... laat hij maar door hun takken gieren.... laat hij maar boos doen.... de bomen spelen een heerlijk spel....

Bladeren vallen op de grond met eentonig druppen....

Het dak kreunt maar....

Het dakraam gromt....

En de regendroppels tikken maar.... tik.... tik.... tik-tik....

Het olie-lampje, dat met een laag pitje boven op tafel staat, vlak voor het dakraam, begint onrustig te worden.

Het vlammetje wordt bang.... het staat àl maar te rillen — zó angstig wordt het.... die wind doet ook zo boos.

En naast de tafel staat een ledikant.

Het ledikant kraakt óók. Maar dat is niet van 'de boze wind of van de tikkende regendroppels. Het ledikant kraakt omdat Kees onrustig wordt en zich omgooit. Hij wil luisteren naar het gieren van de wind en het kletteren van de regen....

Hè — wat heerlijk om nu op dit zoldertje te

slapen . . . vlak bij het dakraam, vlak bij de tafel
en vlak bij het olie-lampje . . .

Hè — wat heerlijk om nu op dit zoldertje te slapen . . .

Boven het lampje trillen en flakkeren er kringen
van licht op de zoldering en langs de balk is een
lange schaduwstreep, die beweegt . . . en groeit . . .
en samensmelt met het andere donker in de hoek.

Het is zo grappig om te zien naar al dat licht en donker, dat beweegt alsof het leeft, zonder dat je er iets van hoort....

Beneden klinkt moeders stap.... het piepen van een kastdeur.... gestommel met kopjes.... het verschuiven van een stoel....

Zijn linkerhand onder zijn hoofd, zijn rechterarm onder de dekens, zijn ogen strak naar boven.... zó ligt Kees in zijn bed en telt de kwasten in het hout van het dak....

Als moeder eindelijk boven komt om te kijken of haar jongen al slaapt, hoort zij alleen een rustig ademen....

Zij stopt hem toe.... geeft hem stil een zoen....
„Hij slaapt als een roos,” zegt zij tegen haar man als zij weer beneden komt.

Een ogenblik later is het héél stil in het huisje aan de landweg....

De wind giert....

En de regendroppels tikken nòg....

Tik.... tik.... tik-tik....

HOOFDSTUK II.

Een vrolijk drietal.

Echte saaie, troosteloze regendagen waren het.

Akelig was dat. . . . je werd er zo koud van. . . .
telkens moest je rillen. En dan die sterke wind!

Daar zijn we voor in de herfst — zeiden de grote mensen. . . . maar als Kees iets over het weer te zeggen had, nou, dan werd het nooit herfst — en óók geen winter!

's Zomers kon je heerlijk buiten blijven. . . . op het land of in de wei. . . . stoeien met de geiten, of spelen met de konijntjes.

En als het erg warm was — bloemen plukken langs de slootkant of varen in de boot van den boer. . . .

Fijn, om dan heel vroeg op te staan en te gaan vissen of salamanders te vangen. . . .

Soms ook een heel eind het heerlijk groene grasland in lopen. . . . door boterbloemen en madeliefjes, langs koeien en schapen. . . . tot je geen huis en geen mens meer zag. . . . dan was het zo heerlijk stil om je heen — dan was je net alléén op de wereld. . . .!

Hè — als hij er nòg aan denkt !

Nú regende het maar. . . . regen èn wind.

De muren van de huizen zijn donker van water, glimmend. . . . maar somber. . . .

Of 't regende of niet, tòch moest Kees naar school!
Klep.... klep.... klep.... deden zijn klompjes.

Wild vliegt de schooldeur open!

Nog vóór de meester er bij is, hebben de eersten
uit de rij de deur al geopend.... maar wat ging
dàt woest....!

De wildebrassen zijn de straat al opgestoven en
zien de boze ogen van meester niet....

Wie zou er nog omkijken, als de bel 's middags
vertelde, dat allen naar huis konden....!

Immers niemand!

Dan was de schooltijd voorbij en voelde ieder zich
vrij.... heerlijk vrij!

Petten vliegen de lucht in.... jassen slepen over
de grond.... en óveral hoera-geroep!

't Is een stoeien en ravotten — een hollen en
draven als jonge honden op straat of als veulens in
de wei....

Zó uitgelaten is het jonge volkje!

De regen is opgehouden....

Met Wim Bakker en Henk Dijkman gaat Kees
elke dag zijn weg van school naar huis.

Dan lopen zij de lange, smalle landweg uit, tot
zij aan het eind bij de stenen brug komen — hier
splitst de weg zich.

Wim en Henk gaan rechts en Kees gaat alleen
de linker kant uit.... nogeens over een klein,

houten brugje.... tot hij veilig het lage huisje binnenstapt.

Zó gaat Kees Verhoef elke dag van school naar huis.

's Morgens, als hij naar school gaat, een zakje boterhammen voor 's middags om zijn hals, komt hij dikwijls alléén de dorpsstraat in kleppen.... klep.... klep.... klep.... klep....

Want niet altijd ziet hij dan Wim en Henk — soms wacht hij wel eens op het muurtje van de brug.... Kees is altijd de éérste.

Maar als het zo koud is, of als het regent, loopt hij vlug door!

Zo pas uit je bed en dan in de kou gaan staan wachten....

Hú....!

Ook nú gaat het vrolijk drietal de dorpsstraat door....

Tussen de hobbelige keien glinsteren kleine plasjes.

De regen is opgehouden.... de sterke wind is weg èn.... het zonnetje lacht!

Dat maakt de jongens óók blij en jolig.

Met de petten scheef op het hoofd, de jassen los om hun schouders en de armen om elkaars hals geslagen.... zó trekken drie vrolijke klanten zingend de landweg op....

HOOFDSTUK III.

Die middag . . . !

Het brándt gewoon in zijn broekzak!

De jonge meester kijkt scherp in de richting van Kees.

Néen, het is helemaal niet rustig daar — links achteraan!

Kees doet, alsof hij al zijn aandacht bij de leesles heeft.

Met gebogen hoofd, prevelt hij zelfs met zijn lippen . . . precies of hij mee leest!

Maar in werkelijkheid weet hij niet eens waar het is . . . telkens is hij het kwijt . . . hij kán er niets aan doen . . . er brandt iets in zijn rechterbroekzak.

Miep van den dokter krijgt nu een beurt — gelukkig . . . hij niet!

Een scherpe hoge meisjesstem klinkt.

Meester verliest Kees een ogenblik uit het oog.

Wacht . . . nog even stiekum de hand in zijn broekzak zien te krijgen . . . voorzichtig . . . meester mag het vooral niet merken . . . stel je voor — als-ie dan een beurt zou krijgen en hij wist niet waar het was . . . éven voelen of het er nog in zit . . . hij kán het niet uithouden . . . éven maar . . . !

Hij moet het nog even beetpakken.... nog even
tussen zijn vingers houden....

Er groeit een plan in Kees' hart!

O! als het toch eens lukte....

Ringggggg....! klinkt het schelletje door de holle
gang.... ringggggg....!

Vier uur.... het ogenblik waarnaar Kees heeft
zitten pópelen!

Hij heeft een plan.... en niemand weet er nog
iets van.... niemand!

Niemand....?

In zijn rechterbroekzak zit het geheim.

Als meester een teken geeft, klinkt het:

„Niets is o Oppermajesteit,
bedekt voor Uw alwetendheid”.

Kees Verhoef zingt dapper mee....!

Als Kees nog in de gang staat, ziet hij door de open
deur, hoe Henk met Wim en andere jongens al buiten
aan het spelen is.

Wim en Henk zitten een klas hoger en dikwijls zijn
zij het eerst buiten.

„Zeg Henk — jò! luister eens.... ik weet wat....
en.... ik hèb wat óók!”

Zorgvuldig houdt Kees het ronde glinster-ding in
zijn vuist geklemd.... diep in zijn broekzak....

Zijn jas hangt zwierig om zijn rug.... zijn ogen fonkelen....

„Wat heb je, zeg, laat....”

„Houd je snuit, suffie,” zegt Kees geheimzinnig, „brul niet zo hard.... niemand mag het weten.... jij alleen.... èn Wim!”

Voor dat beiden er erg in hebben staat Wim er bij, legt zijn hand op Kees' schouder en vraagt: „Wat is er.... wat heb je dan Kees?”

„Zeg dolle.... ben je nou wel.... je moet me niet zo knippen.... moet je horen — ik hèb wat, in déze zak heb ik het.... in dézel!

De jongens branden van nieuwsgierigheid! Wim het méést!

Kees stopt zijn vuist nòg dieper weg....

„Laat nou 's kijken, jò....” dringt Henk.

Schuw kijkt Kees om zich heen, of soms iemand het gesprek kan afluisteren. Zijn ogen wijzen in de richting van de geopende schooldeur....

„Ja, kom, hier niet, niemand mag het weten hoor!”

Dertig.... veertig passen gaan zij verder.... en dáár....

Daar komt het grote geheim èn het plan voor de dag....!

Drie jongenshoofden buigen nieuwsgierig voorover....

„Kijk — gevonden.... vanmiddag.... vlak voor de schoolstoep....”

Begerig zien zij in Kees' hand!
 Een dubbeltje.... en dan nog wel gevonden....!
 „Hoor es....“, fluistert Kees, „maar jullie moeten
 niks zeggen hoor.... stiekum houden. Moet je goed

Drie jongenshoofden buigen nieuwsgierig voorover....

kijken.... als je niet goéd kijkt, zie je er niks
 van.... 't is.... geen ècht dubbeltje.... maar het
 lijkt er sprekend op...."

Kees houdt het ronde ding tussen wijsvinger en
 duim....

„Zie je wel. . . . er staan van die gekke woorden op. . . . precies een dubbeltje!"

Je moet wel heel goed kijken, wil je ontdekken, dat het niet ècht is!

Met de top van zijn wijsvinger strijkt Henk over het ronde glinster-ding in Kees' hand. . . .

Wim kruipt nòg dichter bij Kees!

Toen keken ze elkaar aan. . . . niemand durfde het eerst iets zeggen. . . .!

Drie zwijgende jongens. . . . met een zelfde gedachte. . . .

Het plan groeide. . . .!

HOOFDSTUK IV.

Het plan gelukt.

„Zeg — en nou weet ik wat”

Kees was de eerste, die de stille spanning verbrak.

Heel de middag had hij het al bij zich gehad had er over gedacht het had in hem zitten broeden!

Nu kon hij het zéggén bespreken met de jongens

Maar zouden die het wel willen zouden die durven en zouden die het niet echt gemeen vinden ?

En wàs het eigenlijk niet gemeen?

Och — malle die hij was dáár nu niet aan denken hij durfde ook nooit iets!

Hun verlangende blikken geven hem moed.

„Nou?”

Dan komt Kees met zijn plan naar voren.

„Dikke Mie in 't Achterstraatje”

Als een jubel klonk het door de jongenshoofden dikke Mie ja, reuzel dikke Mie die heeft het tòch niet in-de-gate!

Méér behoefde Kees niet te zeggen „dikke Mie”.

Dat was voldoende de jongens begrepen!

„Ik heb er heel de middag al over gedacht,” zegt Kees trots, als hij ziet dat het plan zó in de smaak valt. „En ik dacht, Wim en Henk neem ik alleen mee, niemand anders mag er iets van weten, vinden jullie ook niet?”

Vrolijk geeft Wim een slag op Kees' schouder en zegt: „Natuurlijk niet jò! — je bent een reuze vent Kees.”

En Henk voegt er aan toe: „Dat heb ik altijd gezegd....!”

„Jullie zijn toch mijn vriendjes,” zegt Kees, „daarom mag ik het jullie toch alleen maar vertellen!”

Zij zagen heerlijke dingen in gedachten — dat kon fijn worden als zij naar huis gingen.... als het lukte!

Wim sprong wel een meter hoog.... trok Kees aan zijn arm: „Kom jongens — kom, we gaan....”

Kees in het midden....

Kees, die daar straks zo braaf zijn psalm gezongen had!

Zij kunnen maar nauwelijks naast elkaar voor het raam van dikke Mie's winkeltje staan.... zó smal is het raam en zó klein is het winkeltje!

Grote, vierkante potten staan er.... vijf, zes op een rij.... en wel drie rijen boven elkaar — hoog gevuld met drop.... zure balletjes.... toffeees.... pepermunten.... kauwgom.... en nog veel méér lekkers!

En beneden, vlak voor het raam en vlak voor hun neus, staan doosjes met chocolade.... zuurstokken.... en ook fluitjes!

Begerig gaan de jongensogen langs al dat lek-
kers.... zij watertanden!

„Hier Henk — hier is het.... jij haalt het, hè?”

Kees geeft het gevonden ding aan Henk over....
hij zèlf durft niet goed!

„Niks hoor — 't is toch jouw dubbeltje....”, zegt
Henk en Wim besluit: „Kom, we gaan alle drie naar
binnen.... en.... dan gaan we zoeken wat we
nemen zullen — als dikke Mie dan niet kijkt, leg je
stilletjes het dubbeltje neer.... dan heeft ze fijn
niet gezien wie het gaf....!

„Maar als ze nu eens merkt.... dat....”

„Wat?”

„....dat het niet ècht is!”

„Och kom, zeurpiet.... dan hollen we alle drie
de winkel uit.... dan mag ze ons gerust nagoaien
met een handvol drop....”

Er is iets in Kees, wat hem stoort....

Hij weet.... dat mag niet.... het is bedriegen....
en dat is zonde!

Er steekt iets in Kees' hart....

Een ogenblik later, scharrelt een dik, stumperig
vrouwtje achter een kort toonbankje....

„Alle drie een cent „knoop” en een zuurstok,”
zegt Wim die wel durft.

„Zo jongens — wàt, nu al weer zó laat dat jullie uit school komen?”

Dikke Mie zet grote ogen op en haar gezicht wordt nòg boller.

„Wat leven we toch snel — wat leven we toch snel! Hebben jullie dat rijmpje wel eens gehoord: de tijd gaat snel, gebruikt hem wel? Ja.... zó is het jongens.... zó is het!”

De jongens lachen maar — geen van drieën durft wat te zeggen....

Henk stoot Kees aan en fluistert: „Zullen we géén zuurstok nemen maar wat ànders?”

„Stil nou jò! Kan niet meer,” zegt Kees angstig.

Dikke Mie sloft heen en weer....

Haar handen graaien in de flessen.... de knoopdropjes puilen tussen haar dikke vingers door.... zij klikken als knikkers....

„Zo jongens.... zóóó.... kijk 'r es an.... een cent drop ieder.... en nu nog drie zuurstokken.... flinke dikke zeker hè?.... kijk es an.... kijk 'r es....!”

Kees' hart bonst.... als, ol àls zij het merkt — dan kan hij toch niet zó maar weghollen.... want.... hij heeft drop.... en een zuurstok!

Angstig kruipt hij achter Wim, die brutaal naar het dubbeltje wijst.... hoe durft-ie toch....!

Dan.... plotseling.... krijgt hij het benauwd. Hij zou weg willen hollen.... weg.... naar huis.... waar moeder wacht.... vèr van de jongens vandaan

en vèr van dikke Mie.... naar huis — dáár is het veilig, hier niet!

Hij wil alléén zijn.... hij weet het wel: dit mag niet.... het is bedriegen!

Haar handen graaien in de flesschen....

Hij durft niet op te kijken.... hij draait zich om en loopt naar de deur.

Straks zal dikke Mie het waardeloze ding opnemen en.... hoor.... daar valt het tussen de andere geldstukken.... Zou dikke Mie het niet gemerkt hebben?

Zijn keel brandt....

„Zóóó.... kijk 'r es an.... tien min zes is vier...
zien jullie?.... zóóó....

De deur valt met een smak dicht!

Een bel rinkelt....

Onderweg verdeelt Wim de vier centen, die dikke
Mie terug gaf van het valse dubbeltje: hij zelf mag er
twee, want hij was het moedigst geweest.

Kees durft niet weigeren.... neemt zijn cent
aan.... stopt hem héél diep weg.... maar zijn hart
is onrustig.

Als Kees bij het stenen brugje alleen verder
moet.... en hij ziet de jongens niet meer.... gooit
hij de rest van het drop en een laatste stukje zuurstok
in het slotje langs de weg....

HOOFDSTUK V.

Kees is onrustig.

„Jongen — wat ben je laat?”

„Dag moe.”

„Dag Kees.... wat ben je laat?”

„Hè.... 'k heb zo hard gelopen, moe....”

„Ja maar hoe komt het dat je zoveel later bent Kees....?”

„Wat gespeeld moe.... onderweg....”

„Maar dat mag je niet doen, jongen.... zonder dat je moeder het weet.... dat doe je toch immers nooit....!”

Kees draait zich om.... loopt naar het raam en kijkt naar buiten, waar een fietser voorbijschiet in de vallende avond.

Zijn ogen volgen de grote, grauwe wolken die langs de hemel verglijden.... achter elkaar.... soms in elkaar....

Zijn wangen gloeien.... moeder merkt het niet.
Kees loog!

Die avond is Kees heel niet rustig.

Hij voelt zich niet goed.... zo raar van binnen. Hij kan niet precies zeggen wat het is, maar het lijkt op angst.... en die cent.... die cent in zijn zak!

Hij kan niet blij zijn met het heerlijke, dat vanavond besproken is — dat hem belóófd is: hij mag zijn Kerstvacantie doorbrengen bij tante Cor en oom Willem in Loosdorp en misschien zou vader wel een paar dagen vroeger vacantie voor hem aanvragen.

Tante Cor is een zuster van moeder, zij woont midden in Loosdorp in een echt huis, zoals de meeste mensen op dat dorp. . . . met een bel aan de deur en een vlaggestok tegen de muur. Geen boerderij met àl maar gras en land om je heen, maar in een straat. . . . vlak bij winkels. . . . en dicht bij de kerk!

En oom Willem rijdt met een vrachtwagen van Loosdorp naar Oostwijk. . . . élke dag — en bezorgt pakjes.

Wat is het lang geleden, dat hij er geweest is — en nu, zonder zelf te vragen, mag hij met Kerstmis er heen!

Heel even was hij ècht blij geweest. . . . hij had vader en moeder gezoend, zó blij was hij.

Maar dat àndere. . . . dat andere, dat in zijn broekzak zat — o, dat plaagde hem zo, hij moest er maar aan denken. . . . het bedierf alles.

Als vader en moeder het eens wisten! Wat zouden dié verdrietig zijn, ze zouden het niet van hem kunnen geloven.

En nu had hij net gedaan, of hij nòg zo blij was, dat hij met de Kerstdagen naar tante Cor mocht — en vader en moeder vonden het zo heerlijk, dat hun jongen er plezier in had.

Om zijn mond was een lach — maar van binnen....!

Heel stil, op de knieën voor zijn bed, doet Kees zijn avondgebedje....

Op de rand van het ledikant zit moeder met gevouwen handen....

Zij stopt hem lekker warm toe — „dag jongen.... dag lieve jongen....“

Wat houdt moeder veel van hem!

Het petroleum-lampje brandt met een laag pitje.... dikke, zwarte strepen schieten over de verlichte plaatsen van de zolder....

Kees volgt de lijnen.... zoekt figuren uit donkere schaduwen tegen de witte muur....

Hij heeft geen slaap.... helemáál niet, hij kàn niet slapen.

Zijn gedachten zijn bij het valse dubbeltje, bij dikke Mie en het winkeltje en nu.... nu zit die akelige cent nog in zijn zak.... hij is eigenlijk bang voor dat ding.... wat gek is dat.... zouden Wim en Henk nu ook....! Hij stopt zijn hoofd onder de dekens.... er helemaal onder.... hij knijpt zijn ogen dicht.... zó.... hij móét slapen.... hij zàll!

Een ogenblik ligt hij stil — nèè, 't gaat toch niet.... pfff.... warm is het onder die dekens.... benauwd!

Dàn zit hij plotseling overeind! Hij wil niet onrustig zijn.... die nare cent is de schuld, die moet weg —

morgen, als hij naar school gaat, zal hij hem weg-
gooien of misschien aan de jongens geven, maar
hij.... hij wil dat ding niet langer hebben.

Wacht.... als hij het nu eens goed wegstopte....
zou dan nòg....?

....nu stil naar de stoel, waar zijn broek hangt....

Als.... hij het eens weg borg in zijn zakdoek?
Zoals vader dat wel eens deed.... de cent in de
punt van je zakdoek en dan een knoop er in.... Dan
zou hij vast goed bewaard zijn en morgen zal hij
hem weg gooien....

Ja, wacht — dat doet-ie!

Heel voorzichtig slaat hij de losgewoelde dekens op.... pas op! er mag niets kraken!

Hú.... koud is dat, met je blote benen.... zo.... nu staat hij op de grond, naast het bed.... nu stil naar de stoel, waar zijn broek hangt.... voorzichtig!.... krà.... o! pas op.... Hij durft zijn voet niet stevig op de grond te zetten.... wacht, even terug.... dáárheen, hier kraakt het zo....

Voorzichtig haalt hij de zakdoek uit zijn zak, peutert dan naar zijn cent.... hij rilt....

Zó — een flinke, dikke knoop.... nu is hij helemaal verborgen, niks van te zien.... nu zal ook dat nare gevoel van binnen wel weg gaan!

En als hij weer heel stil op zijn bed gekropen is, diep onder de dekens, zijn ogen stijf op elkaar.... gaat het nòg niet!

Hij woelt zich om en om — maar niets helpt....

Op de zoldering springen en dansen de lichtcirkels boven het nachtpitje....

Beneden slaat de klok twaalf maal....

Nu is het nacht....

Als hij eindelijk tòch, vermoeid inslaapt.... droomt hij angstige dingen van dikke Mie.... van de jongens.... en van een vals dubbeltje!

HOOFDSTUK VI.

Een ongeluk.

Als 's middags de bel klinkt en Kees als altijd, met Wim en Henk naar huis gaat — zit nòg de cent in zijn broekzak, zorgvuldig verborgen in de knoop van zijn zakdoek.

Hij had er nog geen afstand van kunnen doen.

Weggooien . . . ? 't Was toch een cènt !

Weggéven . . . ? Hè nee — ook dàt was te moeilijk voor hem.

't Was toch gisteren al gebeurd, 't is nú toch voorbij!

Vanmiddag had hij er helemaal niet aan gedacht, maar nu hij de jongens ziet . . . o, — daar komt alles weer naar voren!

Vanmorgen, vóór schooltijd, waren Wim en Henk voor hun centen al weer drop wezen kopen — maar niet bij dikke Mie natuurlijk!

Maar hij heeft dat niet gedurfd. Hij zal hem nog bewaren, nog éven bij zich houden. 't Is ook wel fijn echt geld in je zak te hebben!

Vooruit . . . nergens meer aan denken — en vooral de jongens niet laten merken dat hij er nog zo onrustig over is . . . dat hij er nog aan dènkt zelfs!

Há....! ze zouden hem uitlachen, hem.... die dolle, die niks durfde....! Ze zouden hem in het zonnetje zetten en tegen ieder vertellen dat-ie hem knéép....!

Hij zal wel oppassen !

Vooruit — meedoen....

Hollen.... draven....

Roepen.... zó hard, dat hij nergens meer aan dacht!

Vooruit!

Over de hobbelige keien van de dorpsstraat ratelt een boeren-wagen de landweg op....

„Zeg jongens — kijk daar eens aankomen.... kunnen we treffen zeg!”

Het was natuurlijk Wim Bakker weer, die het bolderende ding het eerst bemerkte.

Ja reúze, dàt was fijn — vragen of zij mee mochten rijden.... dat gebeurde niet altijd.... als het lükte....!

„Jongens, stil” — zegt Wim weer, „ik zal 't vragen en als-ie dóór durft te rijden....!”

Wim steekt zijn vuist op, alsof hij nóg zo kwaad is!

Hij loopt al midden op de weg en Kees zegt: „Pas toch op, zèg — kijk dat paard eens hollen....”

„Jò! als die boer toch door rijdt....” waarschuwt ook Henk nog, „denk er om Wim.... kom hier!”

Driftig trekt een glanzend zwart paard met witte poten, de lege wagen over de weg....

De jongens verkneuteren zich.... nog éven....
dan is hij vlak bij....

De jonge boer merkt het al: dat drietal loert er
natuurlijk op, mee te rijden!

Och kom, hij is zelf ook nog een jonge kerel,
waarom zou hij die jongens dat pretje niet
gunnen....!

Zie je well! Ha!.... hij dacht het well!

De boer zet zijn voet tegen het paard en houdt
de teugels strakker.

Daar stopt-ie — ha.... een reuze boffer!

„Komaan dan jongens.... àlläh!.... klim er dan
maar op — maar een beetje vlug hoor.... de zwarte
is ongeduldig, hij ruikt zijn stal, zie je.... achter op
hoor.... zó.... àlläh!.... maar valt er niet af!”

Met een ruk gaat de wagen verder.... holdere-
boldere....

O, wat gaat-ie hard!

De jongens zitten achter op, dicht tegen elkaar....
maar Kees heeft bijna geen plaats, daarom laat hij
zijn benen maar buiten de wagen hangen en zit met
zijn rug naar den boer.... zo kan hij de hele weg
afzien....

Holdereboldere.... hè — wat hots je door elkaar!
Maar wat zou dat geven.... zij vielen tegen elkaar
aan.... ha!.... toe maar!.... nõg wilder.... toe
maar!

De boer kijkt achterom en lacht.... hij heeft er
schik in.

Vrolijke klanten, die drie snuiters....

Daar.... opeens.... gebeurt het....

Kees krijgt een stomp.... een trap.... van wie weet hij niet....

Hij glijdt weg.... houdt zich nog vast.... aul.... aul.... paf....! daar ligt hij.... van de voortjakkende wagen gevallen....!

De jongens lachen.... de boer kijkt glunderend achterom....

Ah! malle jongen, om er nu toch af te vallen....

„Daar moet een Hollandse jongen tegen kunnen....," lacht hij tegen de jongens, die ook schik hebben in het geval....

Zij zien dat Kees tracht op te staan en denken, dat het zo erg niet is.... Dan laat Kees zich weer vallen.... en de jongens denken dat het een grap is....

De boer weet ook niet, hoe erg het wel is, dat overkomt hem wel meer dat zo'n snaak er af tuimelt.... hij heeft gewaarschuwd en tweemaal stil houden kost te veel tijd!

De boer lacht.... lacht zó hard, dat de jongens er bijna van schrikken....

En Kees....?

Een verward gerucht van hoefgetrappel en van roepen dringt tot hem door....

Hij hoort als veraf het gedempte geratel van een kar over een bonkige weg en het roepen van een mannenstem.... de lach van een jongen....

Wat betekent het allemaal....?
 Hij hoort het als een vreemde klankenrij.
 Daarop smelt alles in een duisternis samen....
 Alles donker om zijn ogen.... diepe nacht....
 De wagen verdwijnt om de hoek bij de stenen
 brug....

Kees ligt nog op dezelfde plaats!

Kees ligt nog op dezelfde plaats!

Als Kees zijn ogen opslaat, is het al donker.
 Wat? Ziet hij het goed....? Is het al ávond?
 Wat is er ook weer gebeurd.... hoe lang heeft
 hij hier al gelegen....?

Niemand te zien — alleen de donkere wolken
 boven hem, die hem bang trachten te maken.

Wat zal moeder bang zijn.... het is al donker
 en nòg niet thuis....

Kom — proberen op te staan, flink zijn....
vooruit!

Au!.... het steekt in zijn arm, zijn been.... in
zijn hoofd!

Toe.... niet huilen — een kérel zijn.... zó!

Hij krabbelt overeind.... o! en een scheur in zijn
broek!

Hij probeert te lopen.... au!.... de pijn blijft....
wordt erger.... tòch volhouden....

Er is een angst van binnen in hem.... lópen....
lópen.... naar huis....!

HOOFDSTUK VII.

Angst.

Uit het huisje aan de landweg schijnt door het venster een zwak licht....

De rook uit het slanke schoorsteentje spreekt van warmte en gezelligheid binnen....

Als geweldige, donkere reuzen steken de bomen tegen een zwart-grauwe hemel af....

Als de wind door de kale takken jaagt, beginnen de donkere gestalten te klagen.... dat geeft zo'n angstig gevoel.

Of vertellen zij elkaar nu geheime dingen.... verhalen uit het verleden, waar geen mens ooit van gehoord heeft en die ze toch niet zouden kunnen begrijpen....?

Er hangt iets geheimzinnigs om de bomen.... om het huisje.... om de hele omgeving....!

De deur van het huisje wordt geopend.

Tegen de lichtstreep die door de opening naar buiten valt, steekt vaag een vrouwenfiguur af....

En als de duisternis het niet belet had, zouden twee grote, angstige ogen te zien zijn geweest, die scherp de weg trachtten af te speuren....

Haar oren luisteren scherp, of zij geen stap of misschien een stem zal kunnen horen....

Maar geen stap klinkt en geen stem wordt gehoord.... alles blijft stil.... heel stil....!

Kees' moeder is erg ongerust.... de lamp brandt al en buiten is alles donker — maar nòg is haar jongen niet thuis uit school. Straks zal vader al thuis komen van het werk bij den boer — als Kees dan nòg niet thuis is.... o, wat dån?

De deur valt zacht dicht, maar telkens wordt hij weer geopend en verschijnt de vrouwenfiguur naar buiten, die door de donkerte tracht te turen.... en die luistert.... àl maar luistert....

Maar nog geen klompen-geklepper.... nog geen stem die roept: „moeder, hier ben ik al“.... nog geen Kees!

Alles is stil.... stil en donker....

Tussen twee zwarte wolken blinkt verlaten een ster....

Voor een stoel naast de kachel knielt moeder neer....

Haar angst en haar verdriet kan zij alleen niet dragen.

„O God, Gij alleen weet waar onze lieve jongen is.... breng hem weer veilig terug.... om Jezus' wil....“

Stil.... hoort zij het goed....?

Ja — voetstappen! Gestommel....

Het broodmes rolt uit haar hand.... de pas gesneden boterhammen liggen plotseling onordelijk over de hele tafel verspreid!

Maar voor dat zij bij de deur is, staat de brede gestalte van haar man voor haar.

Voor een stoel naast de kachel knielt Moeder neer....

Haar gezicht verbleekt.... dus nòg geen....
Kees!

In één adem vertelt zij van haar angst — van haar verdriet.... Kees nog niet uit school thuis gekomen!

Dan legt de sterke vader zijn hand op haar schouder en zegt: „laat ons oog zijn op Hem, die alles weet.... die ook helpen zal....”

Meer kan hij niet zeggen — hij voelt zijn keel dichtgeknepen....

Zij zien elkaar in de ogen.... even.... heel diep....

Zij weet het — zij heeft haar verdriet al tot God gebracht.

Zij voelt zich wel sterker nu, maar tòch....

Dan schreit die grote moeder....

Maar vader is al op weg om Kees te zoeken.

Het wegje is smal en drassig....

In het licht van de fietslantaarn glimmen de talrijke plasjes....

De slootjes aan weerszijden zijn donkere kloven, waarin geen ster haar licht weerkaatst....

In de verte wijst de rossige gloed van enkele lantaarns de richting van het dorp....

Maar geen stap wordt gehoord.... geen stem klinkt....

Alles blijft stil.... stil en donker....

HOOFDSTUK VIII.

Weer veilig thuis.

Het is nog een heel eind, dat Kees lopen moet, voor hij thuis is.

En zijn been doet zo'n pijn.... maar vooral zijn hoofd!

Hij zou wel even uit willen rusten nu.... hij kan haast niet meer.... hij is zo moe, zo héél moe.... zijn hand grijpt naar zijn hoofd.

Wacht.... kijk.... is het een fiets die daar aankomt? Het licht van de lantaarn gaat heen en weer.... ja — een fiets.... heel in de verte....

Het komt naderbij.... flink houden moet hij zich nu.... niet laten merken dat hij bijna niet lopen kan.... anders zou die fietser afstappen en vragen waar hij, klein ventje, zo laat vandaan komt en waar hij heen moet.... Dan zou hij alles moeten vertellen en wie weet, wat er dan gebeurde!

Het zal toch geen.... veldwachter wezen?

Hij rilt er van....

Kijk — hij is nu vlak bij.... hij hoort het zuigen van de fietsbanden al.... lichtstralen schieten in zijn gezicht....

Lopen.... heel gewoon....

Wat? Ziet hij het goed? Is het....?

De fietser komt op hem aan.... stapt af....

Het is.... vader....!

„Vader — bent u het, vader? Ik ben zo moe en....
zo laat.... maar het is niets.... helemaal niets
hoor....!”

Dikke tranen branden achter Kees' ogen.

Zo angstig was hij geweest — en zo blij nú!

Hij bijt op zijn tanden.... géén tranen.... flink
zijn.... niet laten merken hoe bang hij geweest
was....

Vader — die zo blij is dat hij zijn jongen gevonden
heeft, denkt er zelfs niet aan om boos op hem te
zijn.... hij beurt hem op, drukt hem tegen zijn sterke
mannenlichaam en zet hem voor op de fiets!

Zijn been doet hem pijn.... maar hij houdt zich
heel flink.... vader mag niets merken!

En vader vraagt niets....

Straks, als hij thuis zal zijn, veilig thuis bij moeder
— dan zal vader vragen.... alles — en hij zal ver-
tellen.... vertellen moeten.... alles!

Vanuit de verte ziet Kees zijn moeder in de open
deur staan.... het licht kiert naar buiten....

Zij heeft het licht van de fietslantaarn gezien en
nu blijft zij wachten.... Als haar man het maar is,
met Kees, haar jongen!

Hú.... zij rilt.... maar zij denkt nu niet aan kou

— zij heeft maar één groot verlangen: dat het vader zijn zal die daar aankomt en dat hij Kees bij zich zal hebben.

Zou haar jongen het zijn....?

Zij sluit de deur — loopt tot aan de weg en wacht....

Ziet zij het goed? Is het dan tòch waar?

„God — ik dank U”.... bidt haar hart — als zij ziet dat Kees bij vader voor op de fiets zit.

Hij is er.... gelukkig!

Zij loopt op hem toe.... vraagt niets.... beurt hem van de fiets.... zoent hem — „jongen, lieve jongen.... je moeder is zo bang geweest.... je bleef zó lang weg.... maar nú ben je er.... gelukkig....!”

Een ogenblik later is de rust om het huisje aan de landweg terug gekeerd.

En Kees vertelt alles — eerlijk zoals het gebeurd is.... dat hij mee had mogen rijden, hij met de jongens, met Wim en Henk.... en dat hij toen, plotseling.... hoe het kwam weet hij niet.... van de wagen gevallen was, dat het heel vlug gebeurde en dat de wagen door reed en toen.... zag hij plotseling niets meer. En als hij weer opkeek.... om zich heen zag.... was het al donker.... Hij had wel pijn gevoeld en zijn broek was stuk, maar was dadelijk naar huis gelopen tot.... vader hem kwam zoeken....

Moeder luistert stil en vader kijkt ernstig: dat zo'n boer toch dóór reed!

Hun jongen moet daar wel lang gelegen hebben zonder vader en zonder moeder ver van het oude, vertrouwde huisje bewusteloos

Vroeger dan gewoonlijk ligt Kees onder de wol.

Hij is moe — en die pijn in zijn hoofd gaat niet weg

Morgen mag hij thuis blijven — niet naar school: hij zou niet kúnnen. Wel fijn, maar die pijn en zijn been!

Hij kan niet lang denken, hij is te moe — helemaal overstuur en als moeder boven komt, om zijn broek te halen en die te maken, slaapt hij als een roos

HOOFDSTUK IX.

Ontdekt!

Een ogenblik is het stil in het kleine kamertje
een vreemde, zachte stilte

Moeder zit bij de tafel en futselt in Kees' broek —
vader is naast de kachel gekropen en leest de krant.

Dan kijkt moeder op, naar vader

Hè ? hoe kan dat ? En zo goed verstopt,
tè goed eigenlijk zo vreemd — geheimzinnig!

De krant kraakt en twee paar ogen kijken elkaar
nu aan

„Een cent?” mompelt vader.

„Ja, maar ik weet niet waar vandaan — van
mij niet!”

Moeders stem klinkt vreemd, onzeker. En vader
weet niet hoe hij het heeft!

Een cent verstopt in een knoop van zijn zak-
doek!

„Zou dat wel zuiver wezen, vrouw ?”

„Weet ik niet maar ja hij slaapt nu
al natuurlijk laten we het morgen maar
vragen.”

Moeder tracht een vreemd vermoeden te onder-

drukken . . . en vader durft ook zó maar niet zeggen wat hij denkt.

Maar beiden hebben toch een zelfde, vreemde angst!

't Is maar een cent, maar . . . wie weet wat daar achter kan zitten? Vreemd is het . . . en . . . als . . .
Als . . . !

's Morgens is Kees erg suf en loom .

Eindelijk is hij toch maar uit bed gekropen. Liever had hij nog even blijven liggen, maar 't is zo fijn om in huis te zijn als je weet, dat anderen nu op school zitten.

„Is je broek niet fijn gemaakt, jongen?” glimlacht moeder tegen hem.

Hij lacht terug en zegt, stil vergenoegd: „Nou — fijn moel!”

Maar dan . . . plotseling . . . vliegt het bloed naar zijn hoofd . . . hij voelt in zijn zak . . . ja, hè — gelukkig, maar wat is dát? . . . de knoop uit zijn zakdoek . . . de cent wèg . . . wèg . . . !

Moeder heeft het oog niet van hem afgehouden . . . zij ziet, hoe onrustig hij plotseling wordt . . . hoe hij in zijn zak graait!

Dan zegt zij: „Kees, jongen, kijk me eens aan — nee, áánkijken Kees, toe . . . en vertel me eens, waarom je zo vreemd doet ineens . . .”

„Niks moe — ik doe toch niet vreemd!”

„Zal je geen onwaarheid spreken, jongen?”

Moeder is op een stoel gaan zitten en trekt Kees, die met een rood hoofd en grote, bange ogen langs moeder heen kijkt, naar zich toe.

Zijn keel is dichtgeschroefd.... hij kan niet slikken — o! dat moeder toch alles, alles wist.... maar wat nú....?

„Luister eens Kees — durf je me niet aan te kijken, jongen? Toen ik gisteravond je broek wilde maken, heb ik in je zakdoek een cent gevonden — ik heb hem nog.... kijk, daar op de schoorsteen. Kees, zeg me eens eerlijk: hoe kom je daaraan?”

Kees weet niets te zeggen.... alles ziet hij weer gebeuren.... angstig is hij.... o! moeder, dat dié het nu nog weten moet.... en vader.... Als hij aan alles denkt....!

Eérlijk vertellen, vraagt moeder.... hij voelt haar ogen....

En als moeder nóg eens aandringt, krijgt zij alles te horen.... van het valse dubbeltje.... van dikke Mie en het snoepgoed.... van alles!

Stil schiet wat zonlicht naar binnen, éven.... dan schuift het weer weg, de kamer uit.... blinkt nog even op de muurrand langs het raam....

Er hangt een stilte in huis, die benauwend is voor Kees.

Nú voelt hij pas goed, wat hij gedaan heeft, nu voelt hij het verdriet van moeder en hoeveel te erger is het verdriet dat hij God aangedaan heeft.... hij

heeft dikke Mie bedrogen, zijn vader en moeder....
God!

Ontzettend, om nu naar moeder te zien met haar stil-strak gezicht.... te weten dat vader alle narigheid nog horen moest.

Moeder zwijgt — maar juist dat zwijgen maakt Kees zo bang en hij voelt het steeds duidelijker: het is erg — héél erg!

Zij klemt haar handen in elkaar.... zij beeft.... zij bijt op haar lip....

Dàn ziet Kees in moeders ogen twee dikke tranen....

O! dàt is te erg.... dàt kan hij niet dragen. Zijn schuld.... zijn schuld.... moeder, die huilt.... helpen moet hij moeder, hèlpen....

Onhandig futselt hij zijn vuile zakdoek uit zijn broekzak.... duwt die in moeders hand....

„Moeder!”

Als Kees zijn boterhammen gegeten heeft, zal moeder met hem danken....

Moeder dankt èn.... vraagt vergeving!

Zacht klinkt haar stem.... maar héél ernstig.

Toen was het, alsof Jezus Zijn hand op Kees' hoofd legde.... hij wist: God is heel dicht bij je.... als je Hem maar lief hebt !

Toen begreep hij, wat het betekent, dat de Heiland van zondaren een berouwvol hart een wonderlijke, stille rust geeft....

HOOFDSTUK X.

Naar dikke Mie.

Kees zal het ook goed moeten maken bij dikke Mie!

Met een mooi, blinkend dubbeltje in zijn zak, zorgvuldig verpakt in het puntje van een papieren zakje, stapt Kees 's morgens de deur uit.

Zal hij het wel durven, zoals vader en moeder het zeiden, wat hij zeggen moest?

Hij had gevraagd — gesméékt eigenlijk, of hij alléén naar dikke Mie mocht gaan.... hij zou het dubbeltje immers eerlijk brengen....

Maar wannéér?

Nu dadelijk, vóór schooltijd?

Of wachten tot twaalf uur?

Maar dan zouden Wim en Henk.... hè nee, niet 's middags — en óók niet vanavond vóór hij naar huis gaat.

Ja, als de jongens het eens wisten.... wat zouden die wel zeggen....? Die kunnen om alles lachen en overal pret om hebben.... ruw soms, erg ruw.... dat is toch helemaal niet goed.

Nee — hij laat er niets van merken dat hij wat

goed gaat maken bij dikke Mie.... aan niemand!

Hij gáát — hij wil het.... het moét.... nu dadelijk....

En ongemerkt loopt hij op een drafje....

Klep-klep-klep-klep....

Maar hoe dichter hij bij dikke Mie komt, des te langzamer loopt hij.

Als hij voor de deur staat, weifelt hij.... zou hij?

Maar als dikke Mie hem eens beet neemt, mee sleurt het kamertje in.... en zij ranselt hem af....?

Dikke Mie is erg kattig, als zij kwaad is.... dat heeft hij Mientje Kleppe eens horen zeggen.... Mientje „'t sproetelneusje" zoals sommigen haar plagen.

Stel je voor.... maar hij zou zich braaf verdedigen.... dikke Mie zou nog niet met hem klaar wezen.... als zij dat maar begreep!

Misschien zou zij hem vastbinden op een stoel en zó maar in zijn gezicht slaan.... hú!.... hij moet er niet aan denken!

Hij staat nog steeds voor het winkeltje en kijkt om zich heen.

Niemand te zien, zoals het bijna altijd stil is op het dorp.

Kom — flink zijn.... vooruit!

Zijn hand grijpt naar de deurknop, maar als hij het koude ijzer aanraakt, voelt hij het tot in zijn hart....

Hij laat de knop weer los en speurt opnieuw de omgeving af.... maar het blijft stil....

In de verte hoort hij het gejoel van de schoolkinderen....

De wijzers van de torenklok kruipen dichterbij naar negen uur....

Dan neemt hij plotseling een sprong vooruit, klemt de deurknop in zijn hand.... een duw.... de bel klinkt.... twee flinke passen.... en Kees legt het dubbeltje, dat nog even aan zijn vingers blijft kleven, midden op de toonbank....

Hij wacht niet, tot dikke Mie het winkeltje in komt sloffen.... de duffe lucht van dozen en snoepgoed doet hem huiveren.... het herinnert hem weer aan alles wat gebeurd is.

De angst bekruipt hem.... hij waagt het niet dikke Mie onder de ogen te komen, hij durft niet — o! nee.... wèg.... hier vandaan, vóór zij hem ontdekt....

Hij keert zich om, naar de deur die nog open staat.... paf!!.... met een smak valt hij dicht!

Zonder om te zien, rent Kees naar school....

Is het wel goed, wat hij gedaan heeft? Had hij het dubbeltje niet in de hand van dikke Mie zelf moeten leggen? En had hij niet eerlijk moeten opbiechten, wat hij gedaan had?

Vader en moeder hadden het nog zó gezegd!

Kees is er niet rustig over.... is hij eigenlijk niet

erg laf? Is dat óók niet vader en moeder bedriegen?

Meester heeft verteld van Jezus.... toen Hij nog een kind was....

De Heiland had steeds de wil van Zijn Vader gedaan....

Had Jezus maar met hem mee kunnen gaan, in het winkeltje van dikke Mie.... dan zou hij vast alles verteld hebben.... dan was hij niet bang geweest, vast niet....

Jezus zou alles goed gemaakt hebben voor hem.

Zó dacht Kees.

Maar hij vergat, dat Jezus altijd bij je is, óók al zie je Hem niet.... in je hart zelfs.... als je Hem lief hebt!

Hij vergat, dat Jezus je nooit, nooit alleen zal laten.... en als het verdriet komt en als je eenzaam zult zijn, dat er dan Eén is, die je trouw zal bewaren en voor je zorgen zal!

Zodra Kees thuis komt, vraagt moeder hem, of alles nu goed is bij dikke Mie!

Daar had Kees niet zo gauw aan gedacht, dat moeder hem dit vragen kon — maar natúúrlijk zou moeder dit doen....

Hij voelt zich plotseling warm worden.... het bloed jaagt naar zijn hoofd.... hij weet niet dadelijk te antwoorden.... zo onverwacht déze vraag!

Maar moeder heeft het al begrepen — zij kijkt hem recht in de ogen en wacht op antwoord....

„Ik heb het dubbeltje op de toonbank gelegd, moe,” zegt Kees schuchter.

„En toen?” vraagt moeder verder.

„Toen ben ik weggegaan moe.... weggelopen.... zonder op dikke Mie te wachten....”

Moeders ogen staan verdrietig.... Kees ziet dat.... Wist haar jongen dan niet, dat ook dit bedriegen was.... bedriegen van vader en moeder.... van God....?

„Dan zijn we nòg niet klaar, wel jongen?”

Kees heeft verdriet, omdat moeder verdriet heeft.

„Maar weet je wel,” zegt moeder zacht, „dat je God het meest verdriet hebt gedaan? Het is niet eerlijk van je, Kees, zó waren we niet afgesproken, straks als vader thuis komt, zal ik hem alles vertellen!”

Diezelfde avond nog gaat vader met Kees op de fiets naar dikke Mie.

Het is al donker in het dorp, het licht dat hier en daar opgestoken is, werpt een flauw schijnsel naar buiten....

Ook in het winkeltje van dikke Mie brandt laag een petroleumlamp.

Kees is nu niet meer zó bang om er heen te gaan. Vader heeft veel met hem gesproken en nu is hij helemaal rustig.... en hij durft best.... Alleen als hij de bekende lucht van dikke Mie's winkeltje in zijn neus krijgt.... moet hij even rillen....

Als vader met dikke Mie gesproken heeft, moet Kees óók spreken.... en hij doet het.... duidelijk en zonder angst....

Van het valse dubbeltje had dikke Mie niets gemerkt, maar wel van het dubbeltje dat zó maar op de toonbank werd gelegd en zij had er totaal niets van begrepen....

Kees voelt dikke Mie's rimpelige hand op zijn hoofd.... zij lacht vriendelijk....

Nu is dikke Mie toch helemaal niet kattig, zoals Mientje Kleppe gezegd had, denkt Kees bij zichzelf.

Dikke Mie is vriendelijk en goed.

Ze geeft hem nog een paar fijne toffees. En dan gaan vader en Kees naar huis.

Buiten is het nõg donkerder.

HOOFDSTUK XI.

Kerstvacantie.

De sneeuw begon in de namiddag met kleine vlokken te vallen....

Al maar vlokken in de lucht, die wit en donzig vastprikken op de haartjes van de winterjas van een enkele voorbijganger....

Waar gelopen werd, gaf het donkere sporen van voetstappen. Waar het stil was, bleef een dun, wit tapijtje....

Ver van het rumoer en het gewoel van de grote wereld.... in eenzame verlatenheid.... alléén — staat daar het huisje aan de landweg .

Kees zit voor het raam, met zijn handen tussen zijn knieën.

Wat is alles nu stil buiten en wat is de wereld nu mooi....

In zijn hart is een liefde gegroeid tot de omgeving.... tot de bomen vóór en achter het huis, die nu mooi, wit getekend zijn.

Hij houdt van het lage, donkere struikgewas langs de hardbevroren weg.... van de stille watertjes tussen de weiden.... het is hem zo bekend.... hij is er mee opgegroeid.... de geur van het land.... het is zijn leven....

Hij tracht ver het land over te kijken, maar het witte waas laat maar een klein wereldje voor hem open....

Vlak voor hem dwarrelen ondeugend sneeuwvlokken.... hij geniet!

Alles is blij en vrolijk in hem — hoe kan het ook anders.... morgen!

Morgen brengt vader hem naar tante Cor in Loosdorp! En hij mag er blijven, tot vader hem weer komt halen.... misschien heel de Kerstvacantie wel.... dan zal hij ook Kerstfeest vieren bij tante Cor en oom Willem. Hij zal mee mogen naar het Kerstfeest van de Zondagsschool — want oom Willem houdt óók Zondagsschool in Loosdorp.

Morgen.... héérlijk!

's Morgens schijnt over het witte veld een vriendelijk winterzonnetje !

„Dat kunnen we treffen, zeg!“ knikt vader Kees toe, die ijverig bezig is, om alle dingen van hem netjes weg te bergen.

Moeder heeft er schik in.... wat is haar jongen blij en gelukkig — zij begrijpt het zo goed.

't Is ook prettig om eens echt met vakantie te gaan.

En als Kees zo druk bezig is, om alles in orde te brengen, neemt zij hem plotseling beet, trekt hem bij haar.... knuffelt hem.... dan zoent zij hem dat het klapt!

„Maar je zal je moedertje toch niet vergeten, is 't wel jongen?"

„Hè moe — natúúrlijk niet!" zegt Kees en geeft zijn moeder twee ferme zoenen terug.

Goed ingepakt tegen de kou, wordt Kees door Vader op de fiets getild.

Goed ingepakt tegen de kou, wordt Kees door vader vóór op de fiets getild.

Hij is zó dik, dat hij bijna niet tussen het stuur kan zitten . . . zóveel kleren heeft moeder hem aangetrokken . . . maar dat moet ook wel! 't Is heel koud!

Zo ver moeder hem zien kan, wuift zij hem na . . .

Dan gaat zij naar binnen en denkt: als Kees nu tòch eens vóór de Kerstdagen al thuis kon zijn....

Tante Cor is wàt blij, dat Kees een poosje naar Loosdorp komt — en oom Willem niet minder!

Lachend komt zij hem al tegemoet.... beurt hem van de fiets....

„Arme jongen — heb je zo'n koud snoetje, kom maar gauw mee — kom maar.”

Oom Willem is niet thuis, die komt vanmiddag laat pas terug van de reis.

Een beetje verlegen volgt Kees tante Cor naar binnen....

Hij kijkt om zich heen en denkt: wat is het hier allemaal mooi!

Een gang, met een looper er in.... een mooie kamer met allemaal leuke dingen aan de muur.... en lage stoelen waar je in weg kan kruipen.... je zit maar een klein eindje boven de grond!

Je loopt hier zo lekker zacht in huis.... zó maar met je schoenen over een zacht kleed.... en kijk eens wat een prachtige lamp.... en dáár staat het orgel.

Dit is nu een echt huis — als hij hier eens woonde....!

Zou vader dat nu allemaal ook zien, denkt Kees.

In gedachten ziet hij moeder al, in de plaats van tante Cor, door zo'n mooi huis lopen....

Als moeder het eens zàg.... kòn zij het maar

zien, wat hij nu ziet . . . Maar moeder weet het wel, hoe deftig het is bij tante Cor.

Eens heeft hij aan moeder gevraagd: „Moeder, zijn wij dan arm?”

Toen heeft moeder met hem gesproken over den Heere Jezus en gezegd: „jongen — wij zijn rijker dan de rijkste mensen op aarde, want wij hebben onzen Heiland die in de Hemelen is, die elke dag voor ons bidt bij Zijn Vader”

Hij zag toen een zacht licht in moeders ogen, die spraken van iets anders dan wat zij om zich heen zag

Of hij die woorden goed begrepen heeft, weet hij zelf niet — maar hij heeft er wèl veel over gedàcht!

Als vader weer weg is en Kees met tante Cor alleen achter blijft, is hij al helemaal op zijn gemak.

Hij heeft chocolade-melk gedronken en een banaan gegeten — zo'n hele grote!

Nu heeft hij leuke spelletjes voor hem liggen en boeken met plaatjes

En vanmiddag gaat hij met tante Cor mee boodschappen doen in het dorp — dan mag hij alles zien!

Wat héérlijk is het hier toch!

Kees heeft al zijn aandacht bij zijn spelletjes, zó zelfs dat hij niet meer denkt aan moeders woorden „maar je zal je moedertje toch niet vergeten?”

HOOFDSTUK XII.

Een grote verrassing!

Rrrringgggg....!

Hè?.... Wat is dat?

Kees rekt zich uit....

De bel....

En wat vroeg — het is nog niet eens helemaal licht buiten!

Hij draait zich om en kijkt door het raam. Aan de overkant van de straat blijven de ramen nog gesloten.... de daken van de huizen steken zwijgend hun spitse koppen omhoog....

Eh.... èh-hè!.... rekt hij zich uit.... hù, het is koud boven de dekens.

Hoor.... voetstappen in de gang — tante Cor natuurlijk, die open doet.... slot van de deur.... sleutel twee maal omdraaien.... wat mal, vader draait thuis de sleutel altijd maar één maal om....!

Stil.... nee, hij hoort niets.... de deur gaat weer dicht.... héél zacht....

Dan hoort hij zacht spreken.... dus is er tòch iemand binnen?

Hoor.... hoesten! Het is een mannenstem, denkt Kees.

Een ogenblik blijven zij in de gang staan, dan piept de kamerdeur,

Nu zijn zij binnen, denkt hij.... en draait zich nog eens lekker om!

„Kees.... zeg, slaper.... ben je wakker....?”
 't Is tante Cor, die Kees aan zijn oor komt trekken.
 Kees zit 'al overeind en kijkt slaperig om zich heen....

„Kees....,” zegt tante Cor dan — „ik heb je iets nieuws te vertellen.... iets héérlijks....!”

De slaap is plotseling weg en hij kijkt in twee warme ogen die lachen....

„Wie denkt je, dat er beneden is, kereltje....? Je vader — ja heus.... je eigen vadertje.... die komt je iets vertellen, waar je ol zo blij mee zijn zal!”

Maar Kees kan niet wachten tot hij beneden is om te horen, wat er dan wel is!

En dan zegt tante het: hij heeft een zusje gekregen....!

Dàt had Kees niet gedacht — zó iets heerlijk!

Hij weet niet vlug genoeg beneden te komen, waar vader wacht.

O! nú zou hij zo graag naar huis willen, om zijn zusje te zien!

Hij ziet het al in gedachten voor hem.... zo'n lief, klein poppe-kindje, met zulke kleine, zachte knuistjes en rose poezel-voetjes....

Hij zal het vragen aan vader, hij wil naar huis — nu dádelijk!

Maar Kees mag nog niet mee terug naar het huisje aan de landweg, waar nu zo'n stil geluk woont.

Hij moet nog enkele dagen in Loosdorp blijven, want moeder is ziek.

En nu er een zusje bij is, zou het te druk zijn voor moeder, als Kees nu dadelijk naar huis kwam.

Daarom blijft hij nog enkele dagen bij tante Cor — tot vader hem komt halen! Zodra moeder beter is, gaat Kees weer naar huis.

Als het nu nog maar vóór de Kerstdagen zijn mag, hoopte vader. . . . en Kees niet minder!

Dan zouden zij met zijn viertjes in hun eigen huisje Kerstfeest kunnen vieren.

De dagen die volgen zijn voor Kees één groot verlangen naar huis.

Hij is zo blij — oh zo blij. . . .!

Als hij nu maar eventjes, al was het om een hoekje, het kindje zien kon!

„Dat komt wel. . . .,” zegt tante Cor, „moeder zal wel weer gauw beter zijn en dan ga ik met je mee — want ik verlang óók om je zusje te zien.”

HOOFDSTUK XIII.

Donkere dagen.

Op een ogenblik dat Kees het niet verwacht heeft — 's morgens, als hij zijn boterhammen juist naar binnen heeft, komt tante Cor hem zeggen, dat vader er is....!

Maar zij kijkt niet vrolijk en haar stem is zo zacht....

Kees springt op.... loopt op vader toe, maar.... ook zijn stem klinkt vreemd....

Het is, of hij met moeite spreekt.... zijn gezicht ziet bleek.... tranen in zijn ogen....

Een vreselijke angst komt er in Kees' hart — wat.... wat zal er zijn?

Hij zou het uit willen schreeuwen: vader — wat is er, vader — zeg het dan!

Maar hij durft niet.... hij kan niet.... hij wil wegkruipen.... het angst-gevoel ontlopen....

„Kees....”

Vader trekt hem op zijn knie.

„Kees — wij zijn erg bedroefd.... ons zusje.... is.... vanmorgen.... heel vroeg.... gestorven.... dat kom ik je zeggen, Kees.... en nu.... had moeder graag, dat je morgen naar huis kwam.... zij verlangt naar je....”

In een hoek van de kamer staat tante Cor een zakdoek voor haar gezicht zij huilt

Kees kan een ogenblik niet meer denken, zijn gedachten staan stil suf is hij

Doodstil is het nu

Zijn keel raakt propvol in die stilte hij moet eventjes slikken hij zou zelfs wel wat willen zeggen, maar weet niet wat en durft niet goed hij kucht, omdat hij zijn keel zo dik voelt en zijn gezicht wordt warm

Zijn zusje dood dóód!

De volgende morgen, de dag vóór Kerstmis, brengt tante Cor Kees naar huis.

Nu is hij tòch nog vóór de Kerstdagen thuis — maar hoe geheel anders dan vader en moeder hoopten.

In het hoekje bij de tafel, in de grote stoel, met een kussen in haar rug zit moeder bleek ziekelijk

Op zijn zelfde plekje bij de kachel zit vader maar hij staat op, zodra tante Cor met Kees binnenkomt.

Dicht kruipt Kees tegen zijn moeder aan haar hand glijdt over zijn hoofd wat heeft zij naar haar jongen verlangd!

Zij slaat haar arm om hem heen. Dat is het enige, wat zij doen kan hem bergen dicht tegen haar liefde aan en tegen haar smart

„We moeten haar afstaan, Kees.... het gaat in ons leven steeds zo anders als wij dachten.... heel ons leven is een offer.... maar de Heere geeft ons zoveel troost....”

Voor het kleine ledikantje staat Kees tussen vader en moeder in....

Aan de andere kant staat tante Cor....

Net of het slaapt — vindt Kees.... en wat klein is het.... zo lief....

De dekentjes zijn niet verwoeld.... alles lijkt zo rustig....

Hij hoort een snikje, maar durft niet op te kijken vanwaar dat komt....

Zou moeder dat zijn.... of tante Cor....? Die had gisteren óók gehuild en vanmorgen wéér....

Die stilte — of het maakt hem zo zenuwachtig.... dol.... dól....

Dan buigt Kees zijn jongenshoofd en glijdt zacht de kamer uit.... kan zijn smart niet meer dragen.... vlucht weg.... naar buiten.... het schuurtje in....

Hij leunt tegen de houten wand.... zijn hoofd op zijn arm.... en barst in tranen uit....

Als tante Cor komt zoeken waar Kees heen gevluht is, vindt zij hem daar.... huilende....

Zij slaat haar arm om hem heen.... „kom maar mee,” zegt zij, „kom maar.”

Haar warme omhelzing doet Kees goed!
Haar stem trilt....

.... vindt zij hem daar huilende.

Kees weet niet, dat hij nog maar een heel klein stukje gezien heeft van de grote wereldsmart....

Later — als hij groter zal worden.... dan zal hij merken, dat dit nog maar een begin, een heel, héél

klein stukje is van het leed wat er in de wereld is

Dan zal hij óók begrijpen, waarom er in de wereld zoveel verdriet is dat het om de zonde van de mensen is dáárom!

Als hij dan zijn hand maar legt in de hand van den Heiland dan zal hij zich nooit eenzaam voelen!

HOOFDSTUK XIV.

Kerstmorgen....

Kerstmis....

Met deze gedachte wordt Kees wakker.

Hij is thuis.... in zijn eigen, vertrouwde huisje....

Kerstmorgen....

Hoor.... klanken van een verre dorpskerk komen over het veld.... dringen door tot het huisje....

Zij vertellen van de geboorte van den Heere Jezus....

Straks gaat moeder dat allemaal weer vertellen.... moeder vertelt zo mooi!

Hoor.... 't is nu duidelijk.... bim-bam.... bim-bam.... bim-bam....

„Viert zusje nu Kerstfeest in de Hemel, moe....?”
vraagt Kees.

„Ja jongen — zusje viert nu Kerstfeest in de Hemel.... nu hoort zij het gezang van de Engelen, duizendmaal mooier dan het beieren van de klokken over het veld....”

Hoor.... in het kleine, knusse kamertje, zitten zij bij elkaar, vader, moeder en Kees en samen zingen zij eerbiedig:

„Stille nacht, heilige nacht....”

INHOUD

Hoofdst.		Blz.
I.	Een huisje aan de landweg	3
II.	Een vrolijk drietal	7
III.	Die middag....!	10
IV.	Het plan gelukt	15
V.	Kees is onrustig	21
VI.	Een ongeluk	26
VII.	Angst	32
VIII.	Weer veilig thuis	36
IX.	Ontdekt!	40
X.	Naar dikke Mie	44
XI.	Kerstvacantie	50
XII.	Een grote verrassing!	55
XIII.	Donkere dagen	58
XIV.	Kerstmorgen.....	63